

Sygn. akt I C 265/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 lipca 2022 r. w G. sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) we W. przeciwko M. K.

o nakazanie i zapłatę

I. oddała powództwo;

II. kosztami procesu obciąża powoda, uznając nie ja poniesione.

Sygn. akt I C 265/22

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Regulamin prezentowany na aktualnej stronie internetowej sklepu internetowego prowadzonego przez M. K. („(...)sukienek.pl”) nie zawiera postanowień sprzecznych z prawem, w tym w odniesieniu do uprawnień konsumentów. W przeszłości miał inną treść.

Dowód: postanowienie z dnia 6 czerwca 2022 r. (k. 135-141)

postanowienie z dnia 7 lipca 2021 r. (k. 84-88)

Ocena dowodów

Treść aktualnego regulaminu sklepu internetowego prowadzonego przez pozwaną została uzyskana z urzędu przez sąd za pośrednictwem Internetu (tj. figurująca w internecie z pewnością co najmniej od 7 lipca 2021 r., a – jeżeli wierzyć wiarygodności internetowym wyszukiwarkom danych archiwalnych – od 7 marca 2018 r.) i sama w sobie jest jednoznaczna interpretacyjnie (semantycznie). Fragmenty regulaminu prezentowane na niepotwierdzonych za zgodność kserokopiach dołączonych do pozwu mają więc co najwyżej walor historyczny, w tym znaczeniu nieistotny dla rozstrzygnięcia (por. art. 316 § 1 k.p.c.). To, że w przeszłości Regulamin miał inne brzmienie, jest niewątpliwe – przy założeniu prawdziwości danych z wyszukiwarek internetowych stron archiwalnych.

Sąd w stanie faktycznym nie cytuje dowodowych wersji Regulaminów – w tym zakresie wystarczające jest odesłanie do zawierających je in extenso postanowień dowodowych – znanych i doręczonych stronom (nie złożono do nich zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c.).

Reasumując, omawiane szczegółowo w uzasadnieniu pozwu wadliwość Regulaminu sklepu mają się nijak do aktualnego stanu faktycznego, co oznacza, że analiza tych zastrzeżeń przez sąd jest bezcelowa.

Kwalifikacja prawna

Sąd nie stwierdził, aby treść aktualna Regulaminu sklepu internetowego prowadzonego przez pozwaną była niezgodna z obowiązującym prawem, stąd powództwo należało w całości oddalić na mocy art. 3-11 ustawy z dnia 23 sierpnia

2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym a contrario (**punkt I.** sentencji), jako „nieaktualne” (w myśl terminologii przyjętej przez sąd odwoławczy). Sąd wyrokuje bowiem w oparciu o stan faktyczny aktualny (art. 316 § 1 k.p.c.).

Zważywszy na treść art. 14 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym należy wyjaśnić, że czym innym jest aktualność roszczeń o zaniechanie stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych (oraz roszczeń o złożenie stosownego oświadczenia woli), a czym innym – przedawnienie tych roszczeń. W sytuacji, gdy nastąpiło trwałe zaprzestanie stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej przez przedsiębiorcę (a taki fakt ma miejsce w niniejszej sprawie – w Regulaminie sklepu pozwanej od czterech już lat nie ma kwestionowanych przez powoda nieuczciwych zapisów) roszczenia opisane w art. 12 ust. 1 pkt 1-3 wygasają. Nie można bowiem zobowiązywać pozwanego w wyroku do wykonania czynności ewidentnie niemożliwych, tj. takich które już zostały wykonane (doszło do zaniechania stosowania nieuczciwej praktyki rynkowej), a także składania oświadczenia woli o zdarzeniach, które mają wymiar historyczny. Celem ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym nie jest piętnowanie i rozpamiętywanie zaprzestanych już nieuczciwych praktyk z przeszłości, lecz prowadzenie do eliminowania z rynku tych, które przedsiębiorcy stosują. Ustawa ta ma prosty cel praktyczny, a nie symboliczno-historyczny. Innymi słowy – roszczenie z art. 12 ust. 1 pkt 1-3 w/w ustawy może wygasnąć, mimo że jeszcze nie było przedawnione. To samo, jak w każdym przypadku dobrowolnego wykonania zobowiązania przez dłużnika przed terminem przedawnienia; nie można w takiej sytuacji skutecznie wnosić np. o nakazanie dłużnikowi wykonania zobowiązania, skoro zostało już wykonane. Zwykła logika charakterystyczna dla rozwiązań konstrukcyjnych polskiego prawa zobowiązań nie jest uchylona w przypadku stosowania omawianej ustawy. Przedawnienie nie ma na celu uniemożliwienie lub utrudnienie dłużnikowi zwolnienia się z zobowiązania. Nie jest istotne nawet, czy nastąpi to przed, czy w trakcie procesu (to może mieć jedynie wpływ na koszty procesu). Co innego, gdyby ustawodawca wyraźnie uznał, że wspomniane roszczenia mogą być „dochodzone przed sądem” w określonym terminie, także po zaprzestaniu ich stosowania. Dodatkowym argumentem za oddaleniem powództwa w przypadku roszczenia z art. 12 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy jest fakt, że kwestionowane zapisy Regulaminu nie są już stosowane od ponad 4 lat, co jest zdaniem Sądu wystarczającym dowodem na trwałą zmianę stanowiska pozwanej bez potrzeby kosztownego ogłaszania się w prasie.

Należy też zauważyć, że ogólnie istota procesu cywilnego w obecnym kształcie prawnym, to usytuowanie sądu, jako organu, który powinien przejmować rolę rozwiązywania sporów, gdy strony same tego nie są w stanie dokonać. Z tej idei wynika jednoznaczna dyrektywa wykładni wszelkich podlegających sądowemu stosowaniu przepisów prawa, aby – w razie zaspokojenia wierzyciela – procesów nie prowadzić dalej i nie wyrokować bez potrzeby, bo jest to przecież całkowicie nieracjonalne i może tworzyć oczywistą zachętę do takich nieuczciwych praktyk, jako pieniąctwo sądowe. Charakterystyczne w tym względzie jest to, że powód niniejszej sprawie w żaden sposób nie wykazał, że w fazie przedsądowej zwrócił się do pozwanej o zaniechanie stosowania praktyk opisanych w pozwie.

Dla porządku sąd a quo deklaruje i uznaje, że kwestionowane w pozwie zapisy w historycznym (nieaktualnym) Regulaminie sklepu pozwanej faktycznie były nieuczciwe – jest to kwestia bezsporna, zważywszy także na fakt wyrokowania zaocznego.

Kwestia podstaw stosowania art. 339 § 2 k.p.c. nie jest w toku procesu stanem constans, lecz ma charakter dynamiczny. Sąd przy ponownym rozpoznaniu sprawy – zważywszy na już zdobytą wiedzę w oparciu o wszystkie materiały z akt sprawy, z którymi sędzia ma obowiązek zapoznać się – nie mógł rzetelnie i sprawiedliwie przyjąć fikcji, że nie posiada żadnej wiedzy o treści aktualnego Regulaminu sklepu pozwanej. Wspominany przepis nie jest zresztą ustawowym zakazem dowodowym i nie uchyla przepisu art. 228 i art. 232 zdanie drugie k.p.c.

Koszty

Powód jest stroną w całości przegrywającą proces, stąd orzeczono o kosztach jak w **punkcie II.** sentencji na mocy art. 98 k.p.c. Nie przedstawiono żadnego dowodu, że obecny Regulamin został ustanowiony i opublikowany dopiero na skutek powództwa złożonego w niniejszej sprawie, co więcej powód – mimo prawnego obowiązku – w ogóle nie zwrócił się do pozwanej w fazie przedsądowej do pozwanej o usunięcie niezgodnych z prawem zapisów, a gdyby to

uczynił (lub nawet sam zadał sobie trud sprawdzenia w Internecie aktualności Regulaminu) – z pewnością niniejsza sprawa nie znalazłaby sądowego finału.